

Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej

C 319

Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

Rocznik 61

10 września 2018

Spis treści

IV Informacje

INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

2018/C 319/01	Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w <i>Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej</i>	1
---------------	--	---

V Ogłoszenia

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

Trybunał Sprawiedliwości

2018/C 319/02	Sprawa C-356/15: Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 11 lipca 2018 r. – Komisja Europejska / Królestwo Belgii [Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego – Zabezpieczenie społeczne – Rozporządzenie (WE) nr 883/2004 – Artykuły 11 i 12 oraz art. 76 ust. 6 – Rozporządzenie (WE) nr 987/2009 – Artykuł 5 – Delegowanie pracownika – Objęcie systemem zabezpieczenia społecznego – Zwalczanie oszustw – Zaświadczenie A1 – Odmowa uznania przez państwo członkowskie wykonywania działalności zawodowej w przypadku oszustwa lub nadużycia]	2
2018/C 319/03	Sprawa C-540/16: Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 12 lipca 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Lietuvos vyriausioji administracinis teismas – Litwa) – „Spika” UAB, „Senoji Baltija” AB, „Stekutis” UAB, „Prekybos namai Aistra” UAB / Žuvininkystės tarnyba prie Lietuvos Respublikos žemės ūkio ministerijos [Odesłanie prejudycjalne – Wspólna polityka rybołówstwa – Rozporządzenie (UE) nr 1380/2013 – Artykuł 16 ust. 6 oraz art. 17 – Przydział uprawnień do połowów – Ustawodawstwo krajowe przewidujące metodę opartą na obiektywnych i przejrzystych kryteriach – Nierówne warunki konkurencji między podmiotami danego sektora – Karta praw podstawowych Unii Europejskiej – Artykuły 16 i 20 – Wolność prowadzenia działalności gospodarczej – Równość traktowania – Proporcjonalność]	3

PL

2018/C 319/04	Sprawa C-629/16: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 11 lipca 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony Verwaltungsgesichtshof – Austria) – w postępowaniu wszczętym przez CX (Odesłanie prejudycjalne – Międzynarodowy przewóz drogowy – Układ ustanawiający stowarzyszenie między Europejską Wspólnotą Gospodarczą a Turcją – Artykuł 9 – Protokół dodatkowy – Artykuły 41 i 42 – Swoboda świadczenia usług – Klauzula „standstill” – Decyzja nr 1/95 Rady Stowarzyszenia WE – Turcja – Artykuły 5 i 7 – Swoboda przepływu towarów – Przepisy krajowe ograniczające prawo trudniących się przewozem towarów przedsiębiorców z siedzibą w Turcji do swobodnego przemieszczania się ich pojazdów na terytorium danego państwa członkowskiego – Obowiązek uzyskania zezwolenia w granicach kontyngentu ustalonego na podstawie umowy dwustronnej zawartej między państwem członkowskim a Turcją albo zezwolenia wydanego na konkretny przewóz wiążący się z nadrzędnym interesem publicznym)	4
2018/C 319/05	Sprawa C-14/17: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 12 lipca 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato – Włochy) – VAR, Srl, Azienda Trasporti Milanesi SpA (ATM)/ Iveco Orecchia SpA (Odesłanie prejudycjalne – Zamówienia publiczne – Dyrektywa 2004/17/WE – Artykuł 34 – Dostawa części zamiennych do autobusów i trolejbusów – Specyfikacje techniczne – Produkty równoważne – Możliwość przedstawienia dowodu równoważności po udzieleniu zamówienia)	4
2018/C 319/06	Sprawa C-15/17: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 11 lipca 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Korkein oikeus – Finlandia) – Bosphorus Queen Shipping Ltd Corp./ Rajavartiolaitos (Odesłanie prejudycjalne – Konwencja Narodów Zjednoczonych o prawie morza sporządzona w Montego Bay – Artykuł 220 ust. 6 – Uprawnienie państwa nadbrzeżnego do zapewnienia wykonania przepisów – Właściwość Trybunału do dokonywania wykładni przepisów prawa międzynarodowego – Dyrektywa 2005/35/WE – Zanieczyszczenie pochodzące ze statków – Artykuł 7 ust. 2 – Konwencja Marpol 73/78 – Zrzut oleju z obcego statku przepływającego przez wyłączną strefę ekonomiczną – Okoliczności, w których państwo nadbrzeżne może wszcząć postępowanie przeciwko obcemu statkowi – Wolność żeglugi – Ochrona środowiska morskiego – Poważne szkody lub zagrożenie poważnymi szkodami dla wybrzeża, związanych z nim interesów lub jakichkolwiek zasobów morza terytorialnego lub wyłącznej strefy ekonomicznej – Niepodważalne dowody)	5
2018/C 319/07	Sprawa C-25/17: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 10 lipca 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Korkein hallinto-oikeus – Finlandia) – postępowanie wszczęte przez Tietosuojavaltuutettu (Odesłanie prejudycjalne – Ochrona osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych – Dyrektywa 95/46/WE – Zakres stosowania wspomnianej dyrektywy – Artykuł 3 – Gromadzenie danych osobowych przez członków wspólnoty religijnej w ramach ich działalności kaznodziejskiej realizowanej poprzez odwiedzanie kolejnych gospodarstw domowych – Artykuł 2 lit. c) – Pojęcie „zbioru danych” – Artykuł 2 lit. d) – Pojęcie „administratora danych” – Artykuł 10 ust. 1 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej)	7
2018/C 319/08	Sprawa C-60/17: Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 11 lipca 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Superior de Justicia de Galicia – Hiszpania) – Ángel Somoza Hermo, Ilunión Seguridad SA / Esabe Vigilancia SA, Fondo de Garantía Salarial (FOGASA) (Odesłanie prejudycjalne – Dyrektywa 2001/23/WE – Artykuł 1 ust. 1 – Przejęcie przedsiębiorstwa – Artykuł 3 ust. 1 – Ochrona praw pracowniczych – Wstąpienie w prawa i obowiązki wynikające z umów o pracę następujące na podstawie postanowień układu zbiorowego – Układ zbiorowy wykluczający obowiązek odpowiedzialności solidarnej zbywającego i przejmującego przedsiębiorstwo za zobowiązania, również te związane z wynagrodzeniem, wynikające z umów o pracę zawartych przed przejęciem tego przedsiębiorstwa)	8
2018/C 319/09	Sprawa C-88/17: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 11 lipca 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Korkein oikeus – Finlandia) – Zurich Insurance PLC, Metso Minerals Oy/ Abnormal Load Services (International) Limited (Odesłanie prejudycjalne – Współpraca w sprawach cywilnych i handlowych – Rozporządzenie (WE) nr 44/2001 – Jurysdykcja – Artykuł 5 pkt 1 lit. b) tiret drugie – Właściwość sądu miejsca wykonania zobowiązania – Miejsce świadczenia usług – Umowa przewozu towarów pomiędzy dwoma państwami członkowskimi – Trasa złożona z kilku etapów i przebyta różnymi środkami transportu)	8

2018/C 319/10	Sprawa C-89/17: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 12 lipca 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) London – Zjednoczone Królestwo) – Secretary of State for the Home Department / Rozanne Banger (Odesłanie prejudycjalne – Obywatelstwo Unii Europejskiej – Artykuł 21 TFUE – Prawo obywateli Unii do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium Unii – Dyrektywa 2004/38 WE – Artykuł 3 ust. 2 akapit pierwszy lit. b) – Partner, z którym obywatel Unii pozostaje w stałym, należycie poświadczonym związku – Powrót do państwa członkowskiego, którego przynależność państwową posiada obywatel Unii – Wniosek o zezwolenie na pobyt – Szczegółowa analiza osobistej sytuacji wnioskodawcy – Artykuły 15 i 31 – Skuteczna ochrona sądowa – Karta praw podstawowych Unii Europejskiej – Artykuł 47)	9
2018/C 319/11	Sprawa C-154/17: Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 11 lipca 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Augstākā tiesa – Łotwa) – SIA „E LATS” / Valsts ieņēmumu dienests (Odesłanie prejudycjalne – Podatki – Podatek od wartości dodanej – Dyrektywa 2006/112/WE – Artykuł 311 ust. 1 pkt 1 – Szczegółne przepisy dotyczące towarów używanych – Pojęcie „towarów używanych” – Towary zawierające metale szlachetne lub kamienie szlachetne odsprzedawane przez kupca – Przetwarzanie tych towarów po sprzedaży – Pozyskiwanie metali szlachetnych lub kamieni szlachetnych – Pojęcie „metali szlachetnych lub kamieni szlachetnych”) . . .	10
2018/C 319/12	Sprawa C-192/17: Wyrok Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 11 lipca 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato – Włochy) – COBRA SpA / Ministero dello Sviluppo Economico (Odesłanie prejudycjalne – Dyrektywa 1999/5/WE – Wzajemne uznawanie zgodności urządzeń radiowych i końcowych urządzeń telekomunikacyjnych – Istnienie zharmonizowanych norm – Konieczność zwrócenia się przez producenta do jednostki notyfikowanej – Oznakowanie numerem identyfikacyjnym jednostki notyfikowanej)	11
2018/C 319/13	Sprawy połączone C-397/17 i C-398/17: Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 12 lipca 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Nederlandstalige Rechtbank van eerste aanleg Brussel – Belgia) – Profit Europe NV / Belgische Staat [Odesłanie prejudycjalne – Rozporządzenie (EWG) nr 2658/87 – Unia celna i Wspólna taryfa celna – Klasyfikacja taryfowa – Nomenklatura scalona – Podpozycje 7307 11 10, 7307 19 10 i 7307 19 90 – Łączniki rur i przewodów rurowych odlewane z żeliwa sferoidalnego]	11
2018/C 319/14	Sprawa C-726/17 P: Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba) wydanego w dniu 23 października 2017 r. w sprawie T-441/16, Tetra Pharm (1997) / EUIPO, wniesione w dniu 22 grudnia 2017 r. przez Tetra Pharm (1997) Ltd	12
2018/C 319/15	Sprawa C-320/18 P: Odwołanie od wyroku Sądu (siódma izba) wydanego w dniu 14 marca 2018 r. w sprawie T-651/16, Crocs / EUIPO, wniesione w dniu 14 maja 2018 r. przez Crocs, Inc.	12
2018/C 319/16	Sprawa C-420/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Gerechthshof 's Hertogenbosch (Niderlandy) w dniu 26 czerwca 2018 r. – IO / Inspecteur van de rijksbelastingdienst	13
2018/C 319/17	Sprawa C-438/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Arbitral Tributário (Centro de Arbitragem Administrativa – CAAD) (Portugalia) w dniu 4 lipca 2018 r. – Galeria Parque Nascente-Exploração de Espaços Comerciais SA / Autoridade Tributária e Aduaneira	14
2018/C 319/18	Sprawa C-451/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Győri Ítéltábla (Węgry) w dniu 10 lipca 2018 r. – Tibor-Trans Fuvarozó és Kereskedelmi Kft. / DAF TRUCKS N.V.	15
Sąd		
2018/C 319/19	Sprawa T-372/18: Skarga wniesiona w dniu 20 czerwca 2018 r. – Colombani / ESDZ	16
2018/C 319/20	Sprawa T-376/18: Skarga wniesiona w dniu 14 czerwca 2018 r. – Front Polisario / Rada	16
2018/C 319/21	Sprawa T-407/18: Skarga wniesiona w dniu 2 lipca 2018 r. – WP / EUIPO	18

2018/C 319/22	Sprawa T-408/18: Skarga wniesiona w dniu 3 lipca 2018 r. – Aristoteleio Panepistimio Thessalonikis / Agencja Wykonawcza ds. Edukacji, Kultury i Sektora Audiowizualnego (EACEA)	18
2018/C 319/23	Sprawa T-419/18: Skarga wniesiona w dniu 10 lipca 2018 r. – Crédit agricole i Crédit agricole Corporate and Investment Bank/Komisja	19
2018/C 319/24	Sprawa T-428/18: Skarga wniesiona w dniu 12 lipca 2018 r. – McDreams Hotel/ EUIPO – McDonald's International Property (mc dreams hotels Träumen zum kleinen Preis!)	20
2018/C 319/25	Sprawa T-430/18: Skarga wniesiona w dniu 10 lipca 2018 r. – American Airlines / Komisja	21
2018/C 319/26	Sprawa T-431/18: Skarga wniesiona w dniu 12 lipca 2018 r. – WN / Parlament	22
2018/C 319/27	Sprawa T-432/18: Skarga wniesiona w dniu 13 lipca 2018 r. – Palo / Komisja	23
2018/C 319/28	Sprawa T-438/18: Skarga wniesiona w dniu 18 lipca 2018 r. – Pareto Trading / EUIPO – Bikor i Bikor Professional Color Cosmetics (BIKOR EGYPTIAN EARTH)	23
2018/C 319/29	Sprawa T-448/18: Skarga wniesiona w dniu 18 lipca 2018 – Ryanair i in. / Komisja	24
2018/C 319/30	Sprawa T-458/18: Skarga wniesiona w dniu 27 lipca 2018 r. – Multifit/EUIPO (real nature)	25
2018/C 319/31	Sprawa T-438/17: Postanowienie Sądu z dnia 11 lipca 2018 r. – The Scotch Whisky Association / EUIPO – José Estévez (JOHN COR)	26
2018/C 319/32	Sprawa T-469/17: Postanowienie Sądu z dnia 11 lipca 2018 r. – The Scotch Whisky Association / EUIPO – José Estévez (JOHN COR)	26
2018/C 319/33	Sprawa T-10/18: Postanowienie Sądu z dnia 11 lipca 2018 r. – Eesti Apteekide Ühendus / Komisja	26
2018/C 319/34	Sprawa T-103/18: Postanowienie Sądu z dnia 6 lipca 2018 r. – S & V Technologies / EUIPO – Smoothline (Smoothline)	27
2018/C 319/35	Sprawa T-134/18: Postanowienie Sądu z dnia 11 lipca 2018 r. – Monster Energy / EUIPO – Nordbrand Nordhausen (BALLER'S PUNCH)	27
2018/C 319/36	Sprawa T-238/18: Postanowienie prezesa Sądu z dnia 4 lipca 2018 r. – Netflix International i Netflix / Komisja	27

IV

*(Informacje)*INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH
UNII EUROPEJSKIEJ

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI UNII EUROPEJSKIEJ

Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*

(2018/C 319/01)

Ostatnia publikacja

Dz.U. C 311 z 3.9.2018.

Wcześniejsze publikacje

Dz.U. C 301 z 27.8.2018.

Dz.U. C 294 z 20.8.2018.

Dz.U. C 285 z 13.8.2018.

Dz.U. C 276 z 6.8.2018.

Dz.U. C 268 z 30.7.2018.

Dz.U. C 259 z 23.7.2018.

Teksty te są dostępne na stronie internetowej:

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 11 lipca 2018 r. – Komisja Europejska / Królestwo Belgii**(Sprawa C-356/15) ⁽¹⁾**

[Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego – Zabezpieczenie społeczne – Rozporządzenie (WE) nr 883/2004 – Artykuły 11 i 12 oraz art. 76 ust. 6 – Rozporządzenie (WE) nr 987/2009 – Artykuł 5 – Delegowanie pracownika – Objęcie systemem zabezpieczenia społecznego – Zwalczanie oszustw – Zaświadczenie A1 – Odmowa uznania przez państwo członkowskie wykonywania działalności zawodowej w przypadku oszustwa lub nadużycia]

(2018/C 319/02)

Język postępowania: francuski

Strony*Strona skarżąca:* Komisja Europejska (przedstawiciel: D. Martin, pełnomocnik)*Strona pozwana:* Królestwo Belgii (przedstawiciele: L. Van den Broeck i M. Jacobs, pełnomocnicy, wspierane przez P. Paepé'a, avocat)*Interwenient popierający stronę skarżącą:* Irlandia (przedstawiciele: E. Creedon, M. Browne, G. Hodge i A. Joyce, pełnomocnicy, wspierani przez C. Tolanda, BL)**Sentencja**

- 1) Poprzez uchwalenie art. 23 i 24 ustawy programowej z dnia 27 grudnia 2012 r. Królestwo Belgii uchybiło zobowiązaniom, jakie nim ciążą na mocy art. 11 ust. 1, art. 12 ust. 1 i art. 76 ust. 6 rozporządzenia (WE) nr 883/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego, zmienionego rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 465/2012 z dnia 22 maja 2012 r., a także art. 5 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z dnia 16 września 2009 r. dotyczącego wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004.
- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 3) Królestwo Belgii zostaje obciążone kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 302 z 14.9.2015.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 12 lipca 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas – Litwa) – „Spika” UAB, „Senoji Baltija” AB, „Stekutis” UAB, „Prekybos namai Aistra” UAB / Žuvininkystės tarnyba prie Lietuvos Respublikos žemės ūkio ministerijos

(Sprawa C-540/16) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Wspólna polityka rybołówstwa – Rozporządzenie (UE) nr 1380/2013 – Artykuł 16 ust. 6 oraz art. 17 – Przydział uprawnień do połowów – Ustawodawstwo krajowe przewidujące metodę opartą na obiektywnych i przejrzystych kryteriach – Nierówne warunki konkurencji między podmiotami danego sektora – Karta praw podstawowych Unii Europejskiej – Artykuły 16 i 20 – Wolność prowadzenia działalności gospodarczej – Równość traktowania – Proporcjonalność]

(2018/C 319/03)

Język postępowania: litewski

Sąd odsyłający

Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: „Spika” UAB, „Senoji Baltija” AB, „Stekutis” UAB, „Prekybos namai Aistra” UAB

Strona pozwana: Žuvininkystės tarnyba prie Lietuvos Respublikos žemės ūkio ministerijos

przy udziale: Lietuvos Respublikos žemės ūkio ministerija, „Sedija” BUAB, V. Malinausko gamybinė-komercinė firma „Stilma”, „Starkis” UAB, „Banginis” UAB „Baltijos šprotai” UAB, „Monistico” UAB, „Ramsun” UAB, „Rikneda” UAB, „Laivitė” AB, „Baltijos jūra” UAB, „Baltlanta” UAB, „Grinvita” UAB, „Strimelė” UAB, „Baltijos žuvis” BUAB

Sentencja

Artykuł 16 ust. 6 i art. 17 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1380/2013 z dnia 11 grudnia 2013 r. w sprawie wspólnej polityki rybołówstwa, zmieniającego rozporządzenia Rady (WE) nr 1954/2003 i (WE) nr 1224/2009 oraz uchylającego rozporządzenia Rady (WE) nr 2371/2002 i (WE) nr 639/2004 oraz decyzję Rady 2004/585/WE, jak również art. 16 i 20 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwiają się one przepisom państwa członkowskiego, takim jak te będące przedmiotem postępowania głównego, w drodze których państwo to przyjmuje metodę przydziału uprawnień do połowów, która – pomimo że została oparta na obiektywnym i przejrzystym kryterium – może pociągać za sobą nierówne traktowanie między podmiotami posiadającymi statki rybackie pływające pod banderą tego państwa, pod warunkiem że metoda ta realizuje co najmniej jeden cel interesu ogólnego spośród uznanych przez Unię Europejską i przestrzega zasady proporcjonalności.

⁽¹⁾ Dz.U. C 6 z 9.1.2017.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 11 lipca 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony Verwaltungsgerichtshof – Austria) – w postępowaniu wszczętym przez CX

(Sprawa C-629/16) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne – Międzynarodowy przewóz drogowy – Układ ustanawiający stowarzyszenie między Europejską Wspólnotą Gospodarczą a Turcją – Artykuł 9 – Protokół dodatkowy – Artykuły 41 i 42 – Swoboda świadczenia usług – Klauzula „standstill” – Decyzja nr 1/95 Rady Stowarzyszenia WE – Turcja – Artykuły 5 i 7 – Swoboda przepływu towarów – Przepisy krajowe ograniczające prawo trudniących się przewozem towarów przedsiębiorców z siedzibą w Turcji do swobodnego przemieszczania się ich pojazdów na terytorium danego państwa członkowskiego – Obowiązek uzyskania zezwolenia w granicach kontyngentu ustalonego na podstawie umowy dwustronnej zawartej między państwem członkowskim a Turcją albo zezwolenia wydanego na konkretny przewóz wiążący się z nadrzędnym interesem publicznym)

(2018/C 319/04)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Verwaltungsgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

CX

przy udziale: Bezirkshauptmannschaft Schärding

Sentencja

Postanowienia Układu ustanawiającego stowarzyszenie między Europejską Wspólnotą Gospodarczą a Turcją, podpisanego w Ankarze dnia 12 września 1963 r. przez Republikę Turcji oraz przez państwa członkowskie EWG i Wspólnotę, zawartego, zatwierdzonego i ratyfikowanego w imieniu Wspólnoty decyzją 64/732/EWG Rady z dnia 23 grudnia 1963 r., protokołu dodatkowego, podpisanego w dniu 23 listopada 1970 r. w Brukseli oraz zawartego, zatwierdzonego i ratyfikowanego w imieniu Wspólnoty rozporządzeniem Rady (EWG) nr 2760/72 z dnia 19 grudnia 1972 r., i decyzji nr 1/95 Rady Stowarzyszenia WE-Turcja z dnia 22 grudnia 1995 r. dotyczącej wprowadzenia ostatniego etapu unii celnej powinny być interpretowane w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie przepisom państwa członkowskiego takim jak przepisy sporne w postępowaniu głównym, na podstawie których prowadzące działalność w zakresie drogowego przewozu towarów przedsiębiorstwa z siedzibą w Turcji nie mogą wykonywać takiego przewozu do miejsca przeznaczenia w tym państwie członkowskim lub przez jego terytorium, chyba że posiadają dokumenty wydane w granicach kontyngentu ustalonego dla tego rodzaju przewozu na podstawie dwustronnej umowy zawartej między tym państwem członkowskim a Republiką Turcji lub uzyskały pozwolenie ze względu na przemawiający za tym nadrzędny interes publiczny, pod warunkiem jednak, że przepisy te nie ustanawiają żadnych nowych ograniczeń swobody świadczenia usług w rozumieniu art. 41 ust. 1 protokołu dodatkowego, czego ustalenie należy do sądu odsyłającego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 104 z 3.4.2017.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 12 lipca 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato – Włochy) – VAR, Srl, Azienda Trasporti Milanesi SpA (ATM) / Iveco Orecchia SpA

(Sprawa C-14/17) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne – Zamówienia publiczne – Dyrektywa 2004/17/WE – Artykuł 34 – Dostawa części zamiennych do autobusów i trolejbusów – Specyfikacje techniczne – Produkty równoważne – Możliwość przedstawienia dowodu równoważności po udzieleniu zamówienia)

(2018/C 319/05)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Consiglio di Stato

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: VAR, Srl, Azienda Trasporti Milanesi SpA (ATM)

Strona przeciwna: Iveco Orecchia SpA

Sentencja

Artykuł 34 ust. 8 dyrektywy 2004/17/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. koordynującej procedury udzielania zamówień przez podmioty działające w sektorach gospodarki wodnej, energetyki, transportu i usług pocztowych należy interpretować w ten sposób, że jeżeli specyfikacje techniczne, które znajdują się w dokumentacji zamówienia, odnoszą się do znaku towarowego, danego pochodzenia lub danej produkcji, podmiot zamawiający powinien wymagać, aby oferent przedstawił już w jego ofercie dowód równoważności oferowanych przez niego produktów w stosunku do tych określonych w rzeczonych specyfikacjach technicznych.

⁽¹⁾ Dz.U. C 168 z 29.5.2017.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 11 lipca 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Korkein oikeus – Finlandia) – Bosphorus Queen Shipping Ltd Corp. / Rajavartiolaitos

(Sprawa C-15/17) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne – Konwencja Narodów Zjednoczonych o prawie morza sporządzona w Montego Bay – Artykuł 220 ust. 6 – Uprawnienie państwa nadbrzeżnego do zapewnienia wykonania przepisów – Właściwość Trybunału do dokonywania wykładni przepisów prawa międzynarodowego – Dyrektywa 2005/35/WE – Zanieczyszczenie pochodzące ze statków – Artykuł 7 ust. 2 – Konwencja Marpol 73/78 – Zrzut oleju z obcego statku przepływającego przez wyłączną strefę ekonomiczną – Okoliczności, w których państwo nadbrzeżne może wszcząć postępowanie przeciwko obcemu statkowi – Wolność żeglugi – Ochrona środowiska morskiego – Poważne szkody lub zagrożenie poważnymi szkodami dla wybrzeża, związanych z nim interesów lub jakichkolwiek zasobów morza terytorialnego lub wyłącznej strefy ekonomicznej – Niepodważalne dowody)

(2018/C 319/06)

Język postępowania: fiński

Sąd odsyłający

Korkein oikeus

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Bosphorus Queen Shipping Ltd Corp.

Strona pozwana: Rajavartiolaitos

Sentencja

1) Artykuł 220 ust. 6 Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza, sporządzonej w Montego Bay dnia 10 grudnia 1982 r., oraz art. 7 ust. 2 dyrektywy 2005/35/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 września 2005 r. w sprawie zanieczyszczeń pochodzących ze statków oraz wprowadzenia sankcji, w tym sankcji karnych, za przestępstwa związane z zanieczyszczeniami, w brzmieniu zmienionym dyrektywą 2009/123/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 października 2009 r., należy interpretować w ten sposób, że wyrażenie „wyraźne, obiektywne dowody” w rozumieniu art. 220 ust. 6 Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza oraz wyrażenie „niepodważalne dowody” w rozumieniu art. 7 ust. 2 dyrektywy 2005/35 odnosi się nie tylko do okoliczności popełnienia naruszenia, ale również do dowodu na okoliczność zaistnienia jego skutków.

- 2) Pojęcie „wybrzeża [...] lub [...] interesów związanych [z wybrzeżem]” zawarte w art. 220 ust. 6 Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza i pojęcie „wybrzeża lub związanych z tym [nim] interesów” użyte w art. 7 ust. 2 dyrektywy 2005/35, w brzmieniu zmienionym dyrektywą 2009/123, należy interpretować w ten sposób, że mają one co do zasady to samo znaczenie co sformułowanie „wybrzeża lub związane z nimi interesy” zawarte w art. I ust. 1 i w art. II ust. 4 Konwencji w sprawie interwencji na morzu pełnym z 1969 r., sporządzonej w Brukseli w dniu 29 listopada 1969 r., przy czym art. 220 ust. 6 stosuje się również do nieożywionych zasobów morza terytorialnego państwa nadbrzeżnego i do wszystkich zasobów wyłącznej strefy ekonomicznej tego państwa.
- 3) Artykuł 220 ust. 6 Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza i art. 7 ust. 2 dyrektywy 2005/35, w brzmieniu zmienionym dyrektywą 2009/123, powinny być interpretowane w ten sposób, że zakres pojęcia zasobów morza terytorialnego lub wyłącznej strefy ekonomicznej państwa nadbrzeżnego w rozumieniu tych przepisów obejmuje gatunki użytkowe, ale również gatunki współżyjące z gatunkami użytkowymi lub od nich zależne, takie jak gatunki roślin i zwierząt, które wykorzystywane są jako pożywienie przez gatunki użytkowe.
- 4) Co do zasady nie należy uwzględniać pojęcia „poważnego zanieczyszczenia”, o którym mowa w art. 220 ust. 5 Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza, przy stosowaniu art. 220 ust. 6 tej konwencji, jak też art. 7 ust. 2 dyrektywy 2005/35, w brzmieniu zmienionym dyrektywą 2009/123, w szczególności przy ocenie skutków naruszenia, zdefiniowanych w tych postanowienia i przepisach.
- 5) W celu dokonania oceny skutków naruszenia, takiego jak zdefiniowane w art. 220 ust. 6 Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza i art. 7 ust. 2 dyrektywy 2005/35, w brzmieniu zmienionym dyrektywą 2009/123, należy uwzględnić wszelkie przesłanki pozwalające ustalić, że szkoda powstała lub istnieje zagrożenie jej powstaniem w odniesieniu do dóbr i związanych z nimi interesów państwa nadbrzeżnego, a także ocenić znaczenie powstałej szkody lub zagrożenia jej powstaniem w stosunku do tych dóbr i interesów, biorąc w szczególności po uwagę:
- kumulatywny charakter naruszenia wielu, a nawet wszystkich dóbr i związanych z nimi interesów, oraz różną wrażliwość państw nadbrzeżnych na naruszenia różnych dóbr i związanych z nimi interesów;
 - przewidywalne niekorzystne skutki zrzutów dla tych dóbr i związanych z nimi interesów, ustalane nie tylko na podstawie dostępnych danych naukowych, ale również z uwzględnieniem rodzaju substancji szkodliwych zawartych w rozpatrywanych zrzutach, a także ich objętości, kierunku, prędkości i czasu ich rozprzestrzeniania się.
- 6) Szczególne cechy geograficzne i ekologiczne oraz wrażliwość obszaru Morza Bałtyckiego mają wpływ na przesłanki stosowania art. 220 ust. 6 Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza i art. 7 ust. 2 dyrektywy 2005/35, w brzmieniu zmienionym dyrektywą 2009/123, pod kątem definicji i kwalifikacji naruszenia, jak również, lecz nie w sposób automatyczny, na ocenę rozmiaru szkody, jaką naruszenie to spowodowało w odniesieniu do dóbr i związanych z nimi interesów państwa nadbrzeżnego.
- 7) Artykuł 1 ust. 2 dyrektywy 2005/35, w brzmieniu zmienionym dyrektywą 2009/123, należy interpretować w ten sposób, że nie pozwala on państwom członkowskim na stosowanie zgodnych z prawem międzynarodowym środków bardziej rygorystycznych niż środki przewidziane w art. 7 ust. 2 tej dyrektywy, w przypadkach gdy przepis ten znajduje zastosowanie, przy czym państwa nadbrzeżne są uprawnione do podejmowania innych środków równoważnych ze środkami przewidzianymi w przytoczonym art. 220 ust. 6.

(¹) Dz.U. C 86 z 20.3.2017.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 10 lipca 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Korkein hallinto-oikeus – Finlandia) – postępowanie wszczęte przez Tietosuojavaltuutettu

(Sprawa C-25/17) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne – Ochrona osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych – Dyrektywa 95/46/WE – Zakres stosowania wspomnianej dyrektywy – Artykuł 3 – Gromadzenie danych osobowych przez członków wspólnoty religijnej w ramach ich działalności kaznodziejskiej realizowanej poprzez odwiedzanie kolejnych gospodarstw domowych – Artykuł 2 lit. c) – Pojęcie „zbioru danych” – Artykuł 2 lit. d) – Pojęcie „administradora danych” – Artykuł 10 ust. 1 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej)

(2018/C 319/07)

Język postępowania: fiński

Sąd odsyłający

Korkein hallinto-oikeus

Strony w postępowaniu głównym

Tietosuojavaltuutettu

przy udziale: Jehovan todistajat – uskonnollinen yhdistys

Sentencja

- 1) Artykuł 3 ust. 2 dyrektywy 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych w świetle art. 10 ust. 1 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że gromadzenie danych osobowych dokonywane przez członków wspólnoty religijnej w ramach działalności kaznodziejskiej realizowanej poprzez odwiedzanie kolejnych gospodarstw domowych i późniejsze przetwarzanie tych danych nie stanowi ani przetwarzania danych osobowych w ramach działalności, o której mowa w art. 3 ust. 2 tiret pierwsze tej dyrektywy, ani przetwarzania danych osobowych przez osobę fizyczną w trakcie czynności o czysto osobistym lub domowym charakterze w rozumieniu art. 3 ust. 2 tiret drugie wspomnianej dyrektywy.
- 2) Artykuł 2 lit. c) dyrektywy 95/46 należy interpretować w ten sposób, że pojęcie „zbioru”, o którym mowa w tym przepisie, obejmuje zestaw danych osobowych gromadzonych w ramach działalności kaznodziejskiej realizowanej poprzez odwiedzanie kolejnych gospodarstw domowych, zawierających nazwiska i adresy oraz inne informacje dotyczące odwiedzonych osób, o ile dane te są zorganizowane według określonych kryteriów umożliwiających w praktyce ich łatwe odnalezienie dla celów ich późniejszego wykorzystania. Aby zestaw taki był objęty tym pojęciem, nie jest konieczne, by zawierał kartoteki, szczególne rejestry lub inne systemy służące wyszukiwaniu.
- 3) Artykuł 2 lit. d) dyrektywy 95/46 w świetle art. 10 ust. 1 karty praw podstawowych należy interpretować w ten sposób, że pozwala on uznać wspólnotę religijną wspólnie z jej członkami głosicielami za administratora danych osobowych w odniesieniu do przetwarzania dokonywanego przez tych członków głosicieli w ramach zorganizowanej, koordynowanej i wspieranej przez wspólnotę działalności kaznodziejskiej realizowanej poprzez odwiedzanie kolejnych gospodarstw domowych, przy czym nie jest konieczne, by wspomniana wspólnota miała dostęp do danych, ani nie musi zostać ustalone, że udzielała ona swoim członkom pisemnych wytycznych lub instrukcji dotyczących tego przetwarzania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 86 z 20.3.2017.

Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 11 lipca 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Superior de Justicia de Galicia – Hiszpania) – Ángel Somoza Hermo, Ilunión Seguridad SA / Esabe Vigilancia SA, Fondo de Garantía Salarial (FOGASA)

(Sprawa C-60/17) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne – Dyrektywa 2001/23/WE – Artykuł 1 ust. 1 – Przejęcie przedsiębiorstwa – Artykuł 3 ust. 1 – Ochrona praw pracowniczych – Wstąpienie w prawa i obowiązki wynikające z umów o pracę następujące na podstawie postanowień układu zbiorowego – Układ zbiorowy wykluczający obowiązek odpowiedzialności solidarnej zbywającego i przejmującego przedsiębiorstwo za zobowiązania, również te związane z wynagrodzeniem, wynikające z umów o pracę zawartych przed przejęciem tego przedsiębiorstwa)

(2018/C 319/08)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Tribunal Superior de Justicia de Galicia

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Ángel Somoza Hermo, Ilunión Seguridad SA

Strona pozwana: Esabe Vigilancia SA, Fondo de Garantía Salarial (FOGASA)

Sentencja

- 1) Artykuł 1 ust. 1 dyrektywy Rady 2001/23/WE z dnia 12 marca 2001 r. w sprawie zbliżania ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do ochrony praw pracowniczych w przypadku przejęcia przedsiębiorstw, zakładów lub części przedsiębiorstw lub zakładów należy interpretować w ten sposób, że dyrektywa ta ma zastosowanie do sytuacji, w której podmiot zamawiający rozwiązał zawartą z danym przedsiębiorstwem umowę o świadczenie usług ochrony obiektów i zawarł, do celów świadczenia tych usług, nową umowę z innym przedsiębiorstwem, które przejmuje, na podstawie układu zbiorowego, zasadniczą część, w znaczeniu liczebności i kompetencji, personelu, który został przydzielony przez pierwsze przedsiębiorstwo do wykonania tego świadczenia, pod warunkiem że transakcji tej towarzyszy dokonane między dwoma danymi przedsiębiorstwami przejęcie jednostki gospodarczej.
- 2) Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej nie jest właściwy do udzielenia odpowiedzi na pytanie drugie zadane przez Tribunal Superior de Justicia de Galicia (wyższy trybunał sprawiedliwości Galicji, Hiszpania) postanowieniem z dnia 30 grudnia 2016 r.

⁽¹⁾ Dz.U. C 121 z 18.4.2017.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 11 lipca 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Korkein oikeus – Finlandia) – Zurich Insurance PLC, Metso Minerals Oy / Abnormal Load Services (International) Limited

(Sprawa C-88/17) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne – Współpraca w sprawach cywilnych i handlowych – Rozporządzenie (WE) nr 44/2001 – Jurysdykcja – Artykuł 5 pkt 1 lit. b) tiret drugie – Właściwość sądu miejsca wykonania zobowiązania – Miejsce świadczenia usług – Umowa przewozu towarów pomiędzy dwoma państwami członkowskimi – Trasa złożona z kilku etapów i przebyta różnymi środkami transportu)

(2018/C 319/09)

Język postępowania: fiński

Sąd odsyłający

Korkein oikeus

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Zurich Insurance PLC, Metso Minerals Oy

Strona pozwana: Abnormal Load Services (International) Limited

Sentencja

Artykuł 5 pkt 1 lit. b) tiret drugie rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych należy interpretować w ten sposób, że w ramach umowy dotyczącej przewozu towaru między państwami członkowskimi w kilku etapach, z postojami przeładunkowymi, i za pomocą różnych środków transportu, takiej jak umowa rozpatrywana w postępowaniu głównym, zarówno miejsce wysyłki, jak i miejsce dostawy towaru stanowią miejsca świadczenia usługi przewozu w rozumieniu tego przepisu.

⁽¹⁾ Dz.U. C 112 z 10.4.2017.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 12 lipca 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) London – Zjednoczone Królestwo) – Secretary of State for the Home Department / Rozanne Banger

(Sprawa C-89/17) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne – Obywatelstwo Unii Europejskiej – Artykuł 21 TFUE – Prawo obywateli Unii do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium Unii – Dyrektywa 2004/38 WE – Artykuł 3 ust. 2 akapit pierwszy lit. b) – Partner, z którym obywatel Unii pozostaje w stałym, należyście poświadczonym związku – Powrót do państwa członkowskiego, którego przynależność państwową posiada obywatel Unii – Wniosek o zezwolenie na pobyt – Szczegółowa analiza osobistej sytuacji wnioskodawcy – Artykuły 15 i 31 – Skuteczna ochrona sądowa – Karta praw podstawowych Unii Europejskiej – Artykuł 47)

(2018/C 319/10)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) London

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Secretary of State for the Home Department

Strona pozwana: Rozanne Banger

Sentencja

1) Artykuł 21 ust. 1 TFUE należy interpretować w ten sposób, że zobowiązuje on państwo członkowskie, którego przynależność państwową posiada obywatel Unii, do ułatwienia udzielenia zezwolenia na pobyt będącemu obywatelem państwa trzeciego niezarejestrowanemu partnerowi, z którym ten obywatel Unii pozostaje w stałym, należyście poświadczonym związku, jeżeli rzeczony obywatel Unii, po skorzystaniu z prawa do swobodnego przemieszczania się w celu podjęcia pracy w drugim państwie członkowskim zgodnie z warunkami określonymi w dyrektywie 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich, zmieniającej rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 i uchylającej dyrektywy 64/221/EWG, 68/360/EWG, 72/194/EWG, 73/148/EWG, 75/34/EWG, 75/35/EWG, 90/364/EWG, 90/365/EWG i 93/96/EWG, powraca wraz z partnerem do państwa członkowskiego, którego przynależność państwową posiada, by w nim przebywać.

- 2) Artykuł 21 ust. 1 TFUE należy interpretować w ten sposób, że decyzja o odmowie udzielenia zezwolenia na pobyt będącemu obywatelem państwa trzeciego niezarejestrowanemu partnerowi obywatela Unii, który to obywatel Unii, po skorzystaniu z prawa do swobodnego przemieszczania się w celu podjęcia pracy w drugim państwie członkowskim zgodnie z warunkami określonymi w dyrektywie 2004/38, powraca wraz z partnerem do państwa członkowskiego, którego przynależność państwową posiada, by w nim przebywać, powinna opierać się na szczegółowej analizie osobistych okoliczności dotyczących wnioskodawcy i powinna być uzasadniona.
- 3) Artykuł 3 ust. 2 dyrektywy 2004/38 należy interpretować w ten sposób, że obywatelom państw trzecich, o których mowa w tym przepisie, powinien przysługiwać, do celów zakwestionowania wydanej wobec nich decyzji o odmowie udzielenia zezwolenia na pobyt, środek zaskarżenia, w następstwie wykonania którego sąd krajowy będzie mógł ustalić, czy decyzja odmowna opiera się na wystarczająco solidnej podstawie faktycznej i czy były przestrzegane gwarancje proceduralne. Wśród gwarancji tych figuruje obowiązek właściwych organów krajowych polegający na przeprowadzeniu szczegółowej analizy osobistych okoliczności dotyczących wnioskodawcy oraz uzasadnienia każdej odmowy wjazdu lub pobytu.

⁽¹⁾ Dz.U. C 129 z 24.4.2017.

Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 11 lipca 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Augstākā tiesa – Łotwa) – SIA „E LATS” / Valsts ieņēmumu dienests

(Sprawa C-154/17) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne – Podatki – Podatek od wartości dodanej – Dyrektywa 2006/112/WE – Artykuł 311 ust. 1 pkt 1 – Szczególne przepisy dotyczące towarów używanych – Pojęcie „towarów używanych” – Towary zawierające metale szlachetne lub kamienie szlachetne odsprzedawane przez kupca – Przetwarzanie tych towarów po sprzedaży – Pozyskiwanie metali szlachetnych lub kamieni szlachetnych – Pojęcie „metali szlachetnych lub kamieni szlachetnych”)

(2018/C 319/11)

Język postępowania: łotewski

Sąd odsyłający

Augstākā tiesa

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: SIA „E LATS”

Strona przeciwna: Valsts ieņēmumu dienests

Sentencja

Artykuł 311 ust. 1 pkt 1 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej należy interpretować w ten sposób, że pojęcie „towarów używanych” nie obejmuje towarów używanych zawierających metale szlachetne lub kamienie szlachetne, jeżeli towary te nie nadają się już do spełniania swojej pierwotnej funkcji i zachowały jedynie funkcjonalności właściwe dla tych metali lub kamieni, czego ustalenie należy do sądu krajowego, przy uwzględnieniu wszystkich istotnych obiektywnych okoliczności danego przypadku.

⁽¹⁾ Dz.U. C 195 z 19.6.2017.

Wyrok Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 11 lipca 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato – Włochy) – COBRA SpA / Ministero dello Sviluppo Economico

(Sprawa C-192/17) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne – Dyrektywa 1999/5/WE – Wzajemne uznawanie zgodności urządzeń radiowych i końcowych urządzeń telekomunikacyjnych – Istnienie zharmonizowanych norm – Konieczność zwrócenia się przez producenta do jednostki notyfikowanej – Oznakowanie numerem identyfikacyjnym jednostki notyfikowanej)

(2018/C 319/12)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Consiglio di Stato

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: COBRA SpA

Strona pozwana: Ministero dello Sviluppo Economico

Sentencja

- 1) Artykuł 12 ust. 1 akapit drugi dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 1999/5/WE z dnia 9 marca 1999 r. w sprawie urządzeń radiowych i końcowych urządzeń telekomunikacyjnych oraz wzajemnego uznawania ich zgodności, zmienionej rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 596/2009 z dnia 18 czerwca 2009 r., należy interpretować w ten sposób, że w przypadku kiedy producent sprzętu radiowego stosuje procedurę przewidzianą w akapicie drugim załącznika III do wspomnianej dyrektywy i zharmonizowane normy w celu określenia zestawów testów, o których mowa w tym akapicie, nie jest zobowiązany zwrócić się do jednostki notyfikowanej, o której mowa w art. 11 ust. 1 tej samej dyrektywy, a zatem nie jest zobowiązany dołączyć do oznakowania CE numeru identyfikacyjnego tej jednostki.
- 2) Artykuł 12 ust. 1 akapit drugi dyrektywy 1999/5, zmienionej rozporządzeniem nr 596/2009, należy interpretować w ten sposób, że producent urządzenia radiowego, który zastosował procedurę określoną w załączniku III do wspomnianej dyrektywy z wykorzystaniem zharmonizowanych norm określających zasadnicze zestawy testów radiowych, nie musi dołączać do oznakowania CE numeru identyfikacyjnego jednostki notyfikowanej, do której zwrócił się z własnej woli, nie będąc do tego zobowiązany, w celu potwierdzenia wykazu zasadniczych zestawów testów radiowych zawartych we wspomnianych zharmonizowanych normach.

⁽¹⁾ Dz.U. C 231 z 17.7.2017.

Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 12 lipca 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Nederlandstalige Rechtbank van eerste aanleg Brussel – Belgia) – Profit Europe NV / Belgische Staat

(Sprawy połączone C-397/17 i C-398/17) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Rozporządzenie (EWG) nr 2658/87 – Unia celna i Wspólna taryfa celna – Klasyfikacja taryfowa – Nomenklatura scalona – Podpozycje 7307 11 10, 7307 19 10 i 7307 19 90 – Łączniki rur i przewodów rurowych odlewane z żeliwa sferoidalnego]

(2018/C 319/13)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Nederlandstalige Rechtbank van eerste aanleg Brussel

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Profit Europe NV

Strona pozwana: Belgische Staat

Sentencja

Nomenklaturę scaloną zawartą w załączniku I do rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87 z dnia 23 lipca 1987 r. w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej taryfy celnej, zmienionego rozporządzeniem Komisji (UE) nr 1001/2013 z dnia 4 października 2013 r. należy interpretować w ten sposób, że łączniki rur lub przewodów rurowych odlewane z żeliwa sferoidalnego powinny być klasyfikowane do podpozycji 7307 19 90 tej nomenklatury.

⁽¹⁾ Dz.U. C 300 z 11.9.2017.

Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba) wydanego w dniu 23 października 2017 r. w sprawie T-441/16, Tetra Pharm (1997) / EUIPO, wniesione w dniu 22 grudnia 2017 r. przez Tetra Pharm (1997) Ltd

(Sprawa C-726/17 P)

(2018/C 319/14)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Tetra Pharm (1997) Ltd (przedstawiciel: adwokat T. Grucelski)

Druga strona postępowania: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Postanowieniem z dnia 11 lipca 2018 r. Trybunał Sprawiedliwości (dziesiąta izba) uznał odwołanie za niedopuszczalne.

Odwołanie od wyroku Sądu (siódma izba) wydanego w dniu 14 marca 2018 r. w sprawie T-651/16, Crocs / EUIPO, wniesione w dniu 14 maja 2018 r. przez Crocs, Inc.

(Sprawa C-320/18 P)

(2018/C 319/15)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: Crocs, Inc. (przedstawiciele: J. Guise, Solicitor, D. Knight, Solicitor)

Druga strona postępowania: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO), Gifi Diffusion

Żądania wnoszącej odwołanie

Wnosząca odwołanie wnosi do Trybunału o:

— uchylenie zaskarżonego wyroku;

— w sytuacji gdyby Trybunał Sprawiedliwości uwzględnił zarzut pierwszy, wnosząca odwołanie wnosi także do Trybunału o stwierdzenie nieważności decyzji Izby Odwoławczej i utrzymanie w mocy decyzji Wydziału Unieważnień;

- w sytuacji gdyby Trybunał Sprawiedliwości uwzględnił zarzut drugi, wnosząca odwołanie wnosi o uchylenie zaskarżonego wyroku i nakazanie Sądowi ograniczenia badania do kwestii faktycznych i prawnych rozstrzygniętych w decyzji Izby Odwoławczej. Na wypadek gdyby Sąd stwierdził, że nie może utrzymać w mocy decyzji Izby Odwoławczej, rozpatrując odrębnie ujawnienie zawarte w witrynie internetowej, wnosząca odwołanie wnosi o przekazanie sprawy Izbie Odwoławczej w celu ponownego rozpatrzenia kwestii, czy w świetle przedstawionych dowodów ujawnienie przez Fort Lauderdale i ujawnienie handlowe są objęte wyjątkiem określonym w art. 7 ⁽¹⁾;
- w sytuacji gdyby Trybunał Sprawiedliwości uwzględnił zarzut trzeci, wnosząca odwołanie wnosi o uchylenie zaskarżonego wyroku w odniesieniu do stosowania art. 7 i o nakazanie Sądowi ponownego rozpatrzenia dowodów przy prawidłowym zastosowaniu brzmienia art. 7 i kryterium prawdopodobieństwa;
- w sytuacji gdyby Trybunał Sprawiedliwości uwzględnił zarzut czwarty, wnosząca odwołanie wnosi o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy innej izbie Sądu w celu ponownego rozpatrzenia;
- ponadto wnosząca odwołanie wnosi do Trybunału o zasądzenie kosztów na jej rzecz, na mocy art. 137 i 184 regulaminu postępowania przed Trybunałem Sprawiedliwości.

Zarzuty i główne argumenty

1) Zarzut pierwszy – naruszenie art. 63 rozporządzenia nr 6/2002

Sąd popełnił błąd w ramach wykładni i stosowania art. 63, nie stwierdzając nieważności decyzji Izby Odwoławczej w zakresie, w jakim orzekła ona o dopuszczalności nowych dowodów.

2) Zarzut drugi – naruszenie art. 61 rozporządzenia nr 6/2002

Sąd naruszył art. 61, ponieważ orzekł w przedmiocie kwestii faktycznych, co do których nie orzekła Izba Odwoławcza w wydanej decyzji i które nie stanowiły przedmiotu skargi. Sąd przekroczył zatem przyznane mu uprawnienia do stwierdzenia nieważności lub zmiany decyzji Izby Odwoławczej.

3) Zarzut trzeci – naruszenie art. 7 rozporządzenia nr 6/2002

Sąd naruszył art. 7, błędnie ustalając wymagany standard dowodu. W ten sposób Sąd zasugerował także, że kryterium wymaga szczególnych dowodów, zamiast zastosować odpowiednie kryterium prawne do dowodów przedstawionych w ramach postępowania. Wreszcie, Sąd błędnie oddalił argument wnoszącej odwołanie, zgodnie z którym w ramach stosowania art. 7 można uwzględnić czynnik ilościowy.

4) Zarzut czwarty – nieprawidłowy skład Sądu (siódma izba)

Skład siódmej izby Sądu był nieprawidłowy. Sędzia Kornezov został mianowany do Sądu w 2016 r., po zasiadaniu w Sądzie do spraw Służby Publicznej. Jednakże następnie ustalono, że mianowanie sędziego Kornezova do Sądu do spraw Służby Publicznej jest dotknięte uchybieniem proceduralnym. Gdyby sędzia Kornezov nie zasiadał w Sądzie do spraw Służby Publicznej w 2016 r., jego mianowanie do Sądu nie byłoby możliwe przed 2019 r. A zatem wydaje się, że mianowanie do Sądu jest dotknięte uchybieniem proceduralnym. W konsekwencji należy uchylić zaskarżony wyrok i przekazać sprawę innej izbie Sądu.

⁽¹⁾ Artykuł 7 rozporządzenia Rady (WE) nr 6/2002 z dnia 12 grudnia 2001 r. w sprawie wzorów wspólnotowych (Dz.U. 2002, L 3, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Gerechthshof 's Hertogenbosch (Niderlandy) w dniu 26 czerwca 2018 r. – IO / Inspecteur van de rijksbelastingdienst

(Sprawa C-420/18)

(2018/C 319/16)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Gerechthshof 's Hertogenbosch

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: IO

Strona przeciwna: Inspecteur van de rijksbelastingdienst

Pytania prejudycjalne

Czy członek rady nadzorczej fundacji, który względem tej rady nadzorczej znajduje się – w zakresie warunków pracy i wynagrodzenia – w stosunku podporządkowania, ale w pozostałym zakresie względem tej rady nadzorczej ani fundacji podporządkowanie takie nie występuje, prowadzi samodzielnie działalność gospodarczą w rozumieniu art. 9 i art. 10 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej ⁽¹⁾?

⁽¹⁾ Dz.U. 2006, L 347, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Arbitral Tributário (Centro de Arbitragem Administrativa – CAAD) (Portugalia) w dniu 4 lipca 2018 r. – Galeria Parque Nascente-Exploração de Espaços Comerciais SA/ Autoridade Tributária e Aduaneira

(Sprawa C-438/18)

(2018/C 319/17)

Język postępowania: portugalski

Sąd odsyłający

Tribunal Arbitral Tributário (Centro de Arbitragem Administrativa – CAAD).

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Galeria Parque Nascente-Exploração de Espaços Comerciais SA.

Strona pozwana: Autoridade Tributária e Aduaneira.

Pytania prejudycjalne

- 1) 1. Czy w przypadku dokonania wykładni art. 23 ust. 1 lit. c) Código do IRC (kodeksu podatku dochodowego od osób prawnych) w brzmieniu obowiązującym w 2013 r. i art. 23 ust. 1 i 2 lit. c) Código do IRC w brzmieniu obowiązującym w 2014 r. w ten sposób, że po wspomnianym połączeniu odwrotnym odsetki od kredytów zaciągniętych od osób trzecich (które podlegają odliczeniu w spółce przejmowanej w przypadku, gdyby nie doszło do połączenia) w celu nabycia kapitału spółki zależnej przejmującej, które to odsetki zostały przeniesione w wyniku połączenia, nie mogą już zostać odliczone od zysków spółki przejmującej, wspomniane artykuły nie będą zgodne z prawem wspólnotowym, a w szczególności z dyrektywą Rady 2009/133/WE ⁽¹⁾ z tego względu, że naruszają one jej zasady i cele, jak również postanowienia jej art.4.?
- 2) W przypadku udzielenia odpowiedzi na pytanie pierwsze w ten sposób, że ów brak odliczenia odsetek jest zgodny z dyrektywą, czy odpowiedź ta pozostanie taka sama wobec okoliczności, iż taka korekta nie została dokonana na podstawie przepisu dyrektywy zwalczającego nadużycia (art. 15.º) lub na podstawie wdrażającej ją ustawy krajowej (art. 73 ust. 10 Código do IRC), lecz innego przepisu ustawy krajowej (art. 23 CIRC)?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 2009/133/WE z dnia 19 października 2009 r. w sprawie wspólnego systemu opodatkowania mającego zastosowanie w przypadku łączenia, podziałów, podziałów przez wydzielenie, wnoszenia aktywów i wymiany udziałów dotyczących spółek różnych państw członkowskich oraz przeniesienia statutowej siedziby SE lub SCE z jednego państwa członkowskiego do innego państwa członkowskiego (Dz.U. 2009, L 310, s. 34).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Győri Ítéltábla (Węgry)
w dniu 10 lipca 2018 r. – Tibor-Trans Fuvarozó és Kereskedelmi Kft. / DAF TRUCKS N.V.**

(Sprawa C-451/18)

(2018/C 319/18)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Győri Ítéltábla

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa i wnosząca apelację: Tibor-Trans Fuvarozó és Kereskedelmi Kft.

Strona pozwana i druga strona postępowania apelacyjnego: DAF TRUCKS N.V.

Pytania prejudycjalne

Czy wykładni przepisu dotyczącego jurysdykcji szczególnej, zawartego w art. 7 pkt 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1215/2012 z dnia 12 grudnia 2012 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych ⁽¹⁾ należy dokonywać w ten sposób, że „miejsce, w którym nastąpiło zdarzenie wywołujące szkodę” stanowi podstawę jurysdykcji sądu, do którego wniesiono skargę, jeżeli:

- siedziba lub główne przedsiębiorstwo lub centrum interesów majątkowych strony powodowej, która twierdzi, że poniosła szkodę, znajduje się w danym państwie;
- żądanie strony powodowej skierowane przeciwko jednej pozwanej, producentowi samochodów ciężarowych mającemu siedzibę w innym państwie członkowskim, opiera się na naruszeniu [stwierdzonym] w drodze [decyzji] Komisji Europejskiej na podstawie art. 101 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (dawnego art. 81 ust. 1 WE), polegającym na dokonaniu ustaleń w zмовie dotyczących ustalania cen i podwyższania cen brutto w Europejskim Obszarze Gospodarczym, która to decyzja ma innych adresatów oprócz pozwanej;
- strona powodowa nabyła jedynie samochody ciężarowe wyprodukowane przez inne przedsiębiorstwa uczestniczące w kartelu;
- żadne dane nie wskazują, że jakiegokolwiek ze spotkań uznanych za ograniczające konkurencję miało miejsce w państwie sądu, do którego wniesiono skargę;
- strona powodowa nabywała głównie samochody ciężarowe – jej zdaniem po zniekształconych cenach – w państwie sądu, do którego wniesiono skargę, i w tym celu zawierała umowy leasingu przewidujące automatyczne przeniesienie własności przedmiotu leasingu po zakończeniu okresu umowy z przedsiębiorstwami działającymi we wspomnianym państwie, lecz, jak wynika z jej własnych twierdzeń, strona powodowa negocjowała bezpośrednio z dealerami pojazdów, a leasingodawca dodawał do cen uzgodnionych przez stronę powodową swoją własną marżę zysku i koszty leasingu, przy czym prawo własności pojazdów było przenoszane na stronę powodową po wykonaniu umowy leasingu, w chwili jej zakończenia?

⁽¹⁾ Dz.U. 2012, L 351, s. 1.

SĄD

Skarga wniesiona w dniu 20 czerwca 2018 r. – Colombani / ESDZ

(Sprawa T-372/18)

(2018/C 319/19)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Jean-Marc Colombani (Bruksela, Belgia) (przedstawiciel: adwokat N. de Montigny)

Strona pozwana: Europejska Służba Działań Zewnętrznych (ESDZ)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji dyrektora generalnego dyrekcji generalnej ds. budżetu i administracji (ESDZ) z dnia 9 listopada 2017 r. (ADMIN(2017)21) ustanawiającej listę urzędników awansowanych w ramach postępowania w sprawie awansu 2017, w której nie ujęto nazwiska skarżącego.
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący niezgodności z prawem ogólnych przepisów wykonawczych stosowanych przez ESDZ w postępowaniu w sprawie awansu.
2. Zarzut drugi dotyczący zawinionego działania administracji, naruszenia procedury poprzedzającej sporządzenie listy kandydatów do awansu oraz nierównego traktowania.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia ogólnych przepisów wykonawczych ESDZ dotyczących art. 45 regulaminu pracowniczego.
4. Zarzut czwarty dotyczący oczywistego błędu w ocenie osiągnięć skarżącego oraz nierównego traktowania przy ocenie kryterium stażu pracy.

Skarga wniesiona w dniu 14 czerwca 2018 r. – Front Polisario / Rada

(Sprawa T-376/18)

(2018/C 319/20)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Front populaire pour la libération de la Saguia el-Hamra et Rio de oro (Front Polisario) (przedstawiciel: adwokat G. Devers)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie, że jej skarga jest dopuszczalna;

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi na decyzję Rady z dnia 16 kwietnia 2018 r. upoważniającą Komisję do wszczęcia w imieniu Unii Europejskiej negocjacji w celu zmiany porozumienia o partnerstwie w sektorze rybołówstwa i zawarcia protokołu z Królestwem Maroka (decyzja nieopublikowana w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*), strona skarżąca podnosi dziesięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący braku kompetencji Rady do wydania zaskarżonej decyzji, jako że Unia Europejska i Królestwo Maroka nie mają kompetencji do negocjowania umów międzynarodowych obejmujących Saharę Zachodnią w imieniu zamieszkującego to terytorium narodu, który reprezentuje Front Polisario.
2. Zarzut drugi dotyczący uchybienia obowiązкови zbadania wszystkich istotnych okoliczności sprawy poprzez to, że przy wydawaniu zaskarżonej decyzji Rada nie wzięła pod uwagę orzecznictwa Trybunału dotyczącego kwestii Sahary Zachodniej.
3. Zarzut trzeci dotyczący uchybienia obowiązкови zbadania kwestii przestrzegania praw podstawowych i międzynarodowego prawa humanitarnego, jako że z zaskarżonej decyzji wynika, iż Rada nie zadała sobie pytania, czy przestrzegane są prawa człowieka i międzynarodowe prawo humanitarne.
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia prawa do obrony, jako że przed wydaniem zaskarżonej decyzji Rada nie podjęła żadnych rozmów w Front Polisario, jedynym przedstawicielem narodu Sahary Zachodniej.
5. Zarzut piąty dotyczący naruszenia przez Radę ciążącego na niej obowiązku wykonywania wyroków Trybunału przez to, że w zaskarżonej decyzji nie zostały uwzględnione elementy uzasadnienia wyroków Trybunału w sprawach C-104/16 P i C-266/16.
6. Zarzut szósty dotyczący naruszenia zasad i podstawowych wartości przyświecających działaniom Unii na arenie międzynarodowej, jako że, po pierwsze, w decyzji zanegowano istnienie narodu Sahary Zachodniej poprzez zastąpienie tego pojęcia terminem „zainteresowana ludność”; a po drugie, w decyzji zezwolono na wszczęcie negocjacji z Królestwem Maroka w ramach polityki aneksjonistycznej względem Sahary Zachodniej oraz na systematyczne naruszanie praw podstawowych, jakie wiąże się z prowadzeniem owej polityki.
7. Zarzut siódmy dotyczący naruszenia prawa do samostanowienia polegającego na tym, że po pierwsze, w zaskarżonej decyzji zanegowano istnienie narodu Sahary Zachodniej w kontekście prawa do samostanowienia oraz podważono jedność tego narodu, a po drugie, zezwolono na wszczęcie negocjacji z Królestwem Maroka z naruszeniem oddzielnego i odrębnego statusu Sahary Zachodniej i trwałej suwerenności zamieszkującego to terytorium narodu w odniesieniu do jego zasobów naturalnych.
8. Zarzut ósmy dotyczący naruszenia zasady względnej skuteczności traktatów przez to, że w zaskarżonej decyzji zanegowano status narodu Sahary Zachodniej, reprezentowanego przez Front Polisario, jako strony trzeciej w stosunkach UE-Maroko.
9. Zarzut dziewiąty dotyczący naruszenia międzynarodowego prawa humanitarnego i międzynarodowego prawa karnego przez to, że, po pierwsze, negocjacje, na które zezwolono w zaskarżonej decyzji, będą prowadzone w ramach aneksjonistycznej polityki Królestwa Maroka względem Sahary Zachodniej, a po drugie, poprzez posłużenie się terminem „zainteresowana ludność” decyzja ta zatwierdziła niezgodne z prawem przenoszenie osadników marokańskich na okupowane terytorium saharyjskie.
10. Zarzut dziesiąty dotyczący naruszenia ciążącego na Unii obowiązku nieuznawania, jako że zezwalając na wszczęcie negocjacji z Królestwem Maroka w odniesieniu do Sahary Zachodniej, decyzją tą zatwierdzono ciężkie naruszenia prawa międzynarodowego popełnione przez marokańskie siły okupacyjne wobec narodu Sahary Zachodniej.

Skarga wniesiona w dniu 2 lipca 2018 r. – WP / EUIPO**(Sprawa T-407/18)**

(2018/C 319/21)

*Język postępowania: angielski***Strony***Strona skarżąca:* WP (przedstawiciel: adwokat H. Tettenborn)*Strona pozwana:* Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)**Żądania***Strona skarżąca wnosi do Sądu o:*

- stwierdzenie nieważności decyzji EUIPO z dnia 6 października 2017 r. w sprawie odmowy drugiego przedłużenia umowy o pracę skarżącego w charakterze członka personelu tymczasowego na podstawie art. 2 lit. f) warunków zatrudnienia innych pracowników Unii Europejskiej (WZIP)
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty*Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.*

1. Zarzut pierwszy, w którym strona skarżąca podnosi, że wydając sporną decyzję EUIPO naruszył zasadę legalności poprzez naruszenie przepisów regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej i WZIP, a konkretnie art. 56 WZIP i art. 11 regulaminu pracowniczego, oraz że sporna decyzja została wydana bez żadnej innej podstawy prawnej.
2. Zarzut drugi dotyczący, w którym strona skarżąca podnosi, że wydając sporną decyzję EUIPO naruszył zasadę legalności, popełnił oczywisty błąd w ocenie oraz naruszył obowiązek staranności.
3. Zarzut trzeci dotyczący, w którym strona skarżąca podnosi, że wydając sporną decyzję EUIPO naruszył wymogi rozporządzenia nr 45/2001 ⁽¹⁾, w szczególności sformułowane w art. 27 ust. 1 oraz art. 2 lit. b) rozporządzenia nr 45/2001.
4. Zarzut czwarty, w którym strona skarżąca podnosi, że wydając sporną decyzję EUIPO naruszył zasadę równego traktowania.

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2000 r. o ochronie osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje i organy wspólnotowe i o swobodnym przepływie takich danych (OJ 2001, L 8, s.1).

Skarga wniesiona w dniu 3 lipca 2018 r. – Aristoteleio Panepistimio Thessalonikis / Agencja Wykonawcza ds. Edukacji, Kultury i Sektora Audiowizualnego (EACEA)**(Sprawa T-408/18)**

(2018/C 319/22)

*Język postępowania: grecki***Strony***Strona skarżąca:* Aristoteleio Panepistimio Thessalonikis (Saloniki, Grecja) (przedstawiciel: adwokat S. Paliou)

Strona pozwana: Agencja Wykonawcza ds. Edukacji, Kultury i Sektora Audiowizualnego (EACEA)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie, że żądanie pozwanej zawarte w nocie obciążeniowej nr 3241804913 z dnia 16 kwietnia 2018 r., by skarżąca zwróciła pomoc otrzymaną na działanie ENHSA (European Network of Heads of Schools of Architecture), jest bezzasadne w odniesieniu do kwoty 77 169,78 EUR i że kwota ta odpowiada kosztom kwalifikowalnym;
- stwierdzenie, że żądanie pozwanej zawarte w nocie obciążeniowej nr 3241804682 z dnia 9 kwietnia 2018 r., by skarżąca zwróciła pomoc otrzymaną na działanie ARCHI-MUNDUS, wynoszącą 28 976,83 EUR, jest bezzasadne i że kwota ta odpowiada kosztom kwalifikowalnym;
- nakazanie pozwanej ponownej wypłaty wyżej wymienionych kwot wraz z ustawowymi odsetkami;
- obciążenie Agencji Wykonawczej ds. Edukacji, Kultury i Sektora Audiowizualnego kosztami poniesionymi przez skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej skardze Aristoteleio Panepistimio Thessalonikis podważa żądanie sformułowane przez EACEA w nocie obciążeniowej nr 3241804913 z dnia 16 kwietnia 2018 r. na kwotę 84 955,12 EUR w odniesieniu do działania ENHSA. Aristoteleio Panepistimio Thessalonikis kwestionuje ponadto żądanie sformułowane przez EACEA w nocie obciążeniowej nr 3241804682 z dnia 9 kwietnia 2018 r. na kwotę 28 976,83 EUR w odniesieniu do działania ARCHI-MUNDUS.

Żądania te zostały skierowane w następstwie kontroli na miejscu przeprowadzonej przez EACEA w obiektach skarżącej, gdzie EACEA zakwestionowała rzeczywisty charakter kosztów dotyczących diet zryczałtowanych związanych z konferencjami odbywającymi się w ramach działań ENHSA oraz ARCHI-MUNDUS.

W tym kontekście skarżąca wnosi do Sądu Unii Europejskiej o stwierdzenie, że w wypadku obu działań dieta zryczałtowana (per diem) dla uczestników konferencji nieznaną języka greckiego stanowi koszty kwalifikowalne.

Aristoteleio Panepistimio Thessalonikis podtrzymuje, że koszty kwestionowane przez EACEA są kwalifikowalne, co ma potwierdzenie w materiałach przedstawionych agencji przez skarżącą podczas kontroli na miejscu i wymienionej następnie korespondencji.

Skarga wniesiona w dniu 10 lipca 2018 r. – Crédit agricole i Crédit agricole Corporate and Investment Bank/Komisja

(Sprawa T-419/18)

(2018/C 319/23)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Crédit agricole SA (Montrouge, Francja) i Crédit agricole Corporate and Investment Bank (Montrouge) (przedstawiciele: J.-P. Tran Thiet, M. Powell, J. Jourdan i J.-J. Lemonnier, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji w zakresie, w jaki Komisja oddaliła w niej złożone przez skarżące wnioski o zachowanie poufności;
- obciążenie Komisji całokształtem kosztów postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi przeciwko wydanej przez Komisję decyzji C(2018) 2743 final z dnia 27 kwietnia 2018 r. w przedmiocie zastrzeżeń odnośnie ujawnienia informacji dostarczonych przez nie na podstawie art. 8 decyzji przewodniczącego Komisji Europejskiej 2011/695/UE z dnia 13 października 2011 r. (Dz.U. 2011, L 275, s. 29) w sprawie funkcji i zakresu uprawnień urzędnika przeprowadzającego spotkanie wyjaśniające w niektórych postępowaniach z zakresu konkurencji [sprawa AT.39914 – Instrumenty pochodne stopy procentowej dla euro (EIRD)], skarżące podnoszą dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy, dotyczący tego, że opublikowanie dotyczących skarżących informacji odnoszących się do transakcji pomiędzy traderami, które zostały zawarte jeszcze przed okresem trwania naruszenia, stanowi naruszenie domniemania niewinności. W tym względzie Komisja nie była uprawniona do opublikowania decyzji zawierającej aluzje do mających znamiona naruszenia zachowań skarżących, których nie mogły one zakwestionować. W zaskarżonej decyzji Komisja dopuściła się więc naruszenia prawa oddalając przedstawione przez skarżące wnioski o zachowanie poufności tych informacji.
2. Zarzut drugi, dotyczący tego, że opublikowanie, jeszcze przed wyrokiem wydanym przez Sąd co do istoty w sprawie T-113/17 *Crédit agricole i Crédit Agricole Corporate and Investment Bank/Komisja*, informacji czyniących aluzje do mających znamiona naruszenia zachowań skarżących, które zostały przez nie zakwestionowane przed Sądem, stanowi naruszenie domniemania niewinności. W zaskarżonej decyzji Komisja dopuściła się więc naruszenia prawa oddalając przedstawione przez skarżące wnioski o zachowanie poufności tych informacji.

Skarga wniesiona w dniu 12 lipca 2018 r. – McDreams Hotel / EUIPO – McDonald's International Property (mc dreams hotels Träumen zum kleinen Preis!)

(Sprawa T-428/18)

(2018/C 319/24)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: McDreams Hotel GmbH (Feldkirchen, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat S. Schenk)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: McDonald's International Property Co. Ltd (Wilmington, Delaware, Stany Zjednoczone)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający: Strona skarżąca w postępowaniu przed Sądem

Sporny znak towarowy: Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego mc dreams hotels Träumen zum kleinen Preis! – zgłoszenie nr 1 47 35 435

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 18 kwietnia 2018 r. w sprawie R 972/2017-2

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Podniesiony zarzut

- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) i art. 8 ust. 5 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 10 lipca 2018 r. – American Airlines / Komisja

(Sprawa T-430/18)

(2018/C 319/25)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: American Airlines Inc. (Fort Worth, Teksas, Stany Zjednoczone) (przedstawiciele: adwokaci J. Poitras, solicitor, J. Ruiz Calzado i J. Wileur)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji w sprawie zatwierdzenia praw nabytych (decyzja C(2018) 2788 z dnia 30 kwietnia 2018 r.);
- obciążenie Komisji oraz każdego podmiotu wstępującego do sprawy w charakterze interwenienta po stronie Komisji kosztami postępowania;
- zarządzenie wszelkich innych środków, jakie Sąd uzna za stosowne w okolicznościach niniejszej sprawy.

Zarzuty i główne argumenty

Strona skarżąca utrzymuje, że Komisja Europejska naruszyła prawo i popełniła oczywiste błędy w ocenie przyjmując decyzję C(2018)2788 z dnia 30 kwietnia 2018 r., w której Komisja stwierdziła, że Delta miała prawo do uzyskania praw nabytych dotyczących slotów lotniskowych udostępnionych przez American Airlines zgodnie z zobowiązaniami przedstawionymi w sprawie M.6607 (zwanymi dalej „zobowiązaniami”).

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy, że Komisja naruszyła prawo stosując błędne kryterium prawne w odniesieniu do uzyskania praw nabytych zgodnie z zobowiązaniami.

Strona skarżąca utrzymuje, że dokonując oceny czy Delta „właściwie skorzystała” ze slotów zgodnie z zobowiązaniami, Komisja zdecydowała, że jedyną analizą, jaką należy zastosować jest weryfikacja czy Delta nie znalazła się w sytuacji popełnienia „nadużycia”. Skarżąca podnosi ponadto, że w przeciwieństwie do stanowiska Komisji, zbadanie brzmienia, kontekstu i celu zobowiązań prowadzi do wniosku, że „brak nadużycia” nie jest istotny, a prawidłowa interpretacja pojęcia „właściwego korzystania” w zobowiązaniach wymagałaby zweryfikowania przez Komisję, czy korzystanie ze slotów miało miejsce „zgodnie z ofertą”, którą Delta formalnie złożyła wniosku o otrzymanie slotów.

2. Zarzut drugi, że zaskarżona decyzja jest dotknięta oczywistym błędem w ocenie, ze względu na to, iż stwierdzono w niej, że Delta spełniła wymóg „właściwego korzystania”.

Strona skarżąca utrzymuje, że skoro Delta postanowiła poczynić odstępstwo od treści złożonej oferty, Komisja powinna była ustalić, czy to odstępstwo i ostateczny poziom korzystania ze slotów mogły zostać zaakceptowane, biorąc pod uwagę właściwe dowody i badania ekonomiczne, w celu zagwarantowania konkurencji, a co za tym idzie, zapewnienia maksymalizacji korzyści konsumenta.

Skarga wniesiona w dniu 12 lipca 2018 r. – WN / Parlament

(Sprawa T-431/18)

(2018/C 319/26)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: WN (przedstawiciele: adwokaci L. Levi i A. Champetier)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Parlamentu Europejskiego z dnia 28 września 2017 r. o rozwiązaniu umowy strony skarżącej;
- w stosownym wypadku stwierdzenie nieważności decyzji Parlamentu Europejskiego z dnia 4 kwietnia 2018 r. o oddaleniu zażalenia strony skarżącej z dnia 7 listopada 2017 r.;
- zasądzenie od Parlamentu Europejskiego na rzecz strony skarżącej zadośćuczynienia za doznaną przez niego krzywdę w kwocie 20 000 EUR;
- obciążenie Parlamentu Europejskiego kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący uchybień proceduralnych, w tym naruszenia prawa do obrony, a w szczególności prawa do bycia wysłuchanym, oraz naruszenia obowiązku uzasadnienia.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia przepisów odnoszących się do procedury pojednawczej, a w szczególności art. 23 i 25 przepisów wykonawczych do tytułu VII Warunków zatrudnienia innych pracowników Unii Europejskiej.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia art. 1 lit. d) regulaminu pracowniczego, art. 21 i 23 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej oraz przepisów dyrektywy 2006/54/WE ⁽¹⁾.
4. Zarzut czwarty dotyczący oczywistego błędu w ocenie, jakiego dopuścił się Parlament Europejski w odniesieniu do informacji zawartych w zaskarżonych decyzjach.
5. Zarzut piąty dotyczący naruszenia prawa do rzetelnej administracji, zasady uzasadnionych oczekiwań oraz obowiązku staranności.

⁽¹⁾ Dyrektywa 2006/54/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 lipca 2006 r. w sprawie wprowadzenia w życie zasady równości szans oraz równego traktowania kobiet i mężczyzn w dziedzinie zatrudnienia i pracy (Dz.U. 2006 L 204, s. 23).

Skarga wniesiona w dniu 13 lipca 2018 r. – Palo / Komisja**(Sprawa T-432/18)**

(2018/C 319/27)

*Język postępowania: angielski***Strony***Strona skarżąca:* Peeter Palo (Tallinn, Estonia) (przedstawiciele: adwokaci L. Levi i A. Blot)*Strona pozwana:* Komisja Europejska**Żądania**

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 5 października 2017 r. o niewypłaceniu skarżącemu odprawy na podstawie art. 12 ust. 2 załącznika VIII do regulaminu pracowniczego;
- stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 10 kwietnia 2018 r. oddalającej zażalenie strony skarżącej z dnia 11 grudnia 2017 r. na powyższą decyzję;
- zasądzenie od Komisji Europejskiej odszkodowania za szkodę poniesioną przez stronę skarżącą;
- zasądzenie od Komisji Europejskiej zadośćuczynienia za krzywdę doznaną przez stronę skarżącą;
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 12 ust. 2 załącznika VIII do regulaminu pracowniczego.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia zasad równego traktowania i niedyskryminacji.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia zasady uzasadnionych oczekiwań.
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia zasady dobrej administracji i obowiązku staranności.

Skarga wniesiona w dniu 18 lipca 2018 r. – Pareto Trading / EUIPO – Bikor i Bikor Professional Color Cosmetics (BIKOR EGYPTIAN EARTH)**(Sprawa T-438/18)**

(2018/C 319/28)

*Język skargi: angielski***Strony***Strona skarżąca:* Pareto Trading Co., Inc. (Carlstadt, New Jersey, Stany Zjednoczone) (przedstawiciele: adwokaci I. Sempere Massa, C. Martínez-Tercero Molina, V. Balaguer Fuentes)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Bikor Elżbieta Korbut (Gdańsk, Polska) i Bikor Professional Color Cosmetics Małgorzata Wedekind (Gdańsk)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Bikor i Bikor Professional Color Cosmetics

Sporny znak towarowy: Słowny unijny znak towarowy „BIKOR EGYPTIAN EARTH” – unijny znak towarowy nr 9 561 788

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 24 kwietnia 2018 r. w sprawie R 1826/2015-1

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie strony pozwanej wszystkimi kosztami postępowania, w tym kosztami poniesionymi przez stronę skarżącą w postępowaniu przed Wydziałem Sprzeciwów oraz Pierwszą Izbą Odwoławczą EUIPO, które to postępowania poprzedziły wniesienie niniejszej skargi.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 59 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 18 lipca 2018 – Ryanair i in. / Komisja

(Sprawa T-448/18)

(2018/C 319/29)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Ryanair DAC (Swords, Irlandia), Airport Marketing Services Ltd (Dublin, Irlandia) i FR Financing (Malta) Ltd (Douglas, Wyspa Man) (przedstawiciele: E. Vahida i I. Metaxas-Maranghidis, lawyers, oraz B. Byrne, solicitor)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności art. 5 i 6 decyzji Komisji Europejskiej (UE) 2018/628 z dnia 11 listopada 2016 r. w sprawie pomocy państwa SA.24221(2011/C) (ex 2011/NN) udzielonej przez Austrię na rzecz portu lotniczego w Klagenfurcie, spółki Ryanair i innych przewoźników lotniczych korzystających z tego portu lotniczego (Dz.U. 2018 L 107, s. 1), oraz art. 9, 10 i 11 tej decyzji w dotyczącej skarżących zakresie;
- obciążenie pozwanej kosztami.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi sześć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy, dotyczący tego, że przyjmując zaskarżoną decyzję Komisja dopuściła się naruszenia dotyczących okresów przedawnienia przepisów ustanowionych w art. 15 rozporządzenia Rady (WE) nr 659/1999 ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. 93 traktatu WE⁽¹⁾ oraz w art. 17 rozporządzenia Rady (UE) nr 2015/1589 ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. 108 traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej⁽²⁾ oraz uchybiła obowiązkowi uzasadnienia ze względu na to, że dziesięcioletni okres przedawnienia został zastosowany w odniesieniu do umów zawartych w 2002 r., których niemniej jednak decyzja ta dotyczyła.
2. Zarzut drugi, dotyczący tego, że przyjmując zaskarżoną decyzję Komisja dopuściła się naruszenia art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, zasady dobrej administracji oraz przysługującego skarżącym prawa do obrony ze względu na to, iż nie udzieliła im dostępu do akt dochodzenia i nie dała rzeczywistej możliwości przedstawienia ich stanowisk.
3. Zarzut trzeci, dotyczący tego, że przyjmując zaskarżoną decyzję Komisja dopuściła się naruszenia art. 107 ust. 1 TFUE ze względu na to, iż błędnie przypisała ona państwu zawarcie umów ze skarżącymi.
4. Zarzut czwarty, dotyczący tego, że przyjmując zaskarżoną decyzję Komisja dopuściła się naruszenia art. 107 ust. 1 TFUE ze względu na to, iż nie wykazała ona selektywności rozpatrywanego środka.
5. Zarzut piąty, dotyczący tego, że przyjmując zaskarżoną decyzję Komisja dopuściła się naruszenia art. 107 ust. 1 TFUE ze względu na to, iż błędnie doszła ona do wniosku, że umowy zawarte między portem lotniczym i skarżącymi przysparzały im korzyści. Komisja błędnie wykluczyła możliwość, że część usług marketingowych mogła zostać zakupiona ze względów związanych z interesem ogólnym, błędnie odmówiła zastosowania zaproponowanej przez skarżące analizy porównawczej, dopuściła się oczywistych błędów w ocenie oraz uchybiła obowiązkowi uzasadnienia przeprowadzonej analizy zyskowności, opierając swe wnioski na niekompletnych, niewiarygodnych i niewłaściwych danych; instytucja ta również nie przypisała odpowiedniej wartości usługom świadczonym w ramach umów w przedmiocie usług marketingowych, błędnie oddaliła uzasadnienie podjętej przez port lotniczy decyzji o nabyciu usług marketingowych i błędnie pominęła dalej idące korzyści przysparzane portowi lotniczemu przez działania spółki Ryanair.
6. Zarzut szósty, podniesiony tytułem ewentualnym i dotyczący naruszenia art. 107 ust. 1 i art. 108 ust. 2 TFUE, jakiego miała się dopuścić Komisja ze względu na oczywisty błąd w ocenie i naruszenie prawa popełnione przy określaniu w skierowanych do państwa członkowskiego instrukcjach kwoty pomocy podlegającej odzyskaniu ze względu na danie do zrozumienia, że dostosowanie kwoty pomocy podlegającej odzyskaniu ma fakultatywny charakter oraz ze względu na sprzeczność pomiędzy uzasadnieniem zaskarżonej decyzji i jej sentencją.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 93 traktatu WE (Dz.U. 1999 L 83, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (UE) 2015/1589 z dnia 13 lipca 2015 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 108 traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (Dz.U. 2015 L 248, s. 9).

Skarga wniesiona w dniu 27 lipca 2018 r. – Multifit/EUIPO (real nature)

(Sprawa T-458/18)

(2018/C 319/30)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Multifit Tiernahrungs GmbH (Krefeld, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci N. Weber i P. Gentili)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Sporny znak towarowy: Słowny unijny znak towarowy real nature – zgłoszenie nr 16 660 425

Zaskarżona decyzja: Decyzja Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 28 maja 2018 r. w sprawie R 2650/2017-2

Żądanie

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001.

Postanowienie Sądu z dnia 11 lipca 2018 r. – The Scotch Whisky Association / EUIPO – José Estévez (JOHN COR)**(Sprawa T-438/17) ⁽¹⁾**

(2018/C 319/31)

Język postępowania: hiszpański

Prezes pierwszej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 309 z 18.9.2017.

Postanowienie Sądu z dnia 11 lipca 2018 r. – The Scotch Whisky Association / EUIPO – José Estévez (JOHN COR)**(Sprawa T-469/17) ⁽¹⁾**

(2018/C 319/32)

Język postępowania: hiszpański

Prezes pierwszej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 309 z 18.9.2017.

Postanowienie Sądu z dnia 11 lipca 2018 r. – Eesti Apteekide Ühendus / Komisja**(Sprawa T-10/18) ⁽¹⁾**

(2018/C 319/33)

Język postępowania: angielski

Prezes dziewiątej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 104 z 19.3.2018.

Postanowienie Sądu z dnia 6 lipca 2018 r. – S & V Technologies / EUIPO – Smoothline (Smoothline)**(Sprawa T-103/18) ⁽¹⁾**

(2018/C 319/34)

Język postępowania: niemiecki

Prezes trzeciej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 134 z 16.4.2018.

Postanowienie Sądu z dnia 11 lipca 2018 r. – Monster Energy / EUIPO – Nordbrand Nordhausen (BALLER'S PUNCH)**(Sprawa T-134/18) ⁽¹⁾**

(2018/C 319/35)

Język postępowania: angielski

Prezes drugiej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 142 z 23.4.2018.

Postanowienie prezesa Sądu z dnia 4 lipca 2018 r. – Netflix International i Netflix / Komisja**(Sprawa T-238/18) ⁽¹⁾**

(2018/C 319/36)

Język postępowania: angielski

Prezes Sądu zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 231 z 2.7.2018.

ISSN 1977-1002 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5228 (wydanie papierowe)

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL